



**Sermones prestantissimi viri Ro||berti de Litio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professo||ris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no.Maij.

De honore [et] reuerentia deo exhibendis. Sermo. xix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

De timore iudiciorum.

unitas: equalis gloria: coeterna maiestas. Qualis pater: talis filius: talis spiritus sanctus. Quintum quod erat considerandum circa trinitatem diuinarum personarum dicitur fidelium obligatio. Abiudicare debemus utrum credere explicitum mysterium trinitatis sit de necessitate salutis: Et respondet Theophylactus. ij. q. ij. ar. viij. q. mysterium christi explicitum credere non potest sine fide trinitatis: quia in mysterio christi hoc continetur quod filius dei carne assumptus est per gratiam spiritus sancti mundum renouauerit: iterum quod de spiritu sancto conceptus fuerit. Et ideo eo modo quo mysterium christi ante christum fuit quidem explicitum creditum a maioribus. implicitum autem et quasi obumbratum a minoribus ita etiam et mysterium trinitatis. Post tempus autem gratie reuelate tam maiores quam minores tenentur habere fidem explicitam de mysterijs christi: precipue quantum ad ea que communiter in ecclesia solennizantur et publice. Ita etiam post tempus gratie diuulgatae tenentur omnes ad explicitum credendum mysterium trinitatis. Quare erigamus oculos mentis nostre: et deum benedictum colamus honore debito: ut sic digni efficiamur gratia eius: per quam tandem adipiscamur eternam gloriam eius. Amen.

De honore et reuerentia deo exhibendis et debito. Sermo. xix.



Rant grauer

circum cultum dei christiani qui tanto sunt reprehensibiles: quanto veritas eis est magis nota. Omnis utique natio magis reuerenter deos falsos colit: quam christianus populus deum regem celi. Ideoque ut deus nobis propitius et misericors fiat: de honore sibi debito in hoc sermone dicemus. In quo triplex honor distinguendus est.

Primus consistit in sacrorum locorum veneratione.

Secundus in sacrarum personarum existimatione.

Tertius in sacrarum ceremoniarum persolutione.

De primo honore deo debito: quod consistit in sacrorum locorum veneratione. Cap. i. Primus honor qui deo debetur consistit in sacrorum locorum veneratione. Debet utique deo venerari loca sacra deo dicta ita ut in ecclesijs unusquisque ingrediat: commoretur et ereat cum deuotione humilitate timore et reuerentia. Et hoc propter tria.

Primo propter dei maiestatem.

Secundo propter utilitatem.

Tertio propter exemplaritatem.

Primo debet unusquisque venerari ipsa dei propter eius maiestatem. Nam ut dicitur in psalmo. x. Dominus in templo sancto suo. Et Apocalypsis. xij. Ecce tabernaculum dei cum hominibus. Sed posset aliquis obijcere quod non sit aliquis locus deputatus ad cultum dei quia ut dicitur Actuum. xvj. Deus qui fecit mundum et omnia que in eo sunt: hic celi terre cum sit Dominus non in manu factis templis habitat: nec in manibus humanis colitur indigens aliquo. Et in. Regum. viij. Salomon dixit: Si celum et celi celorum te capere non possunt: quanto magis domus hec quam edificavi tibi? Ad hoc respondet Theophylactus. f. ij. q. ciiij. ar. f. ad. ij. et ij. q. lxxxiij. art. iij. ad. ij. arg. quod in adoratione dei orationibus fideis duo considerari possunt. Aut deus qui colitur adoratur et oratur. Et sic non esset alius locus ad adorandum necessarius. Aut considerantur ipsi homines colentes deum. Et sic determinatus locus eligitur ad adorandum non propter deum qui adoratur quasi loco concludatur: sed propter ipsos adorantes. Et hoc triplici ratione. Primo quidem propter loci consecrationem ex qua spirituale deuotionem concipiunt orantes ut magis exaudiantur. Secundo propter sacra mysteria et alia sanctitatis signa quae ibi continentur. Tertio propter concursum multorum adorantium: ex quo fit oratio magis exaudibilis. Item illud. Matthei. xviii. Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo: ibi sum in medio eorum. Ideo ecclesia ad diuinum cultum deputatur.

Ex quo multipliciter nominat. s. basilis
ca: templū: tabernaculū: ecclesia: et do-
mus dei. ¶ Primo dicitur basilica: ut habet
dist. xlii. c. non opz. Ubi dicit archidia-
conus qd basilica dicitur palatium regis. Bas-
ileos em̄ grece: latine rex interpretat.
Ubi basilica dicitur quilibet ecclesia: qd pa-
latium est summi regis: et regi regū in ea
ministratur. Quidā tñ dixerūt ecclesias
episcopales tñ dici basilicas qd hñdī reges
consueuerūt fundare et dotare s̄m du-
guitōne. Vel basilica dicitur a basileo rege
grecoz qd primo se fecit sepeliri apud ec-
clesiā s̄m yfidoz. ¶ Secūdo ecclesia dicitur tē-
plum. Et s̄m archidiaconū tēplū dicit
quasi tectū amplum: qd populus ibi sub
vniū tecti amplitudine cōtinet: et p-
prie tēpla sunt maiores ecclesie. Vel tem-
pla dicitur a cōtēplando: qd hoc ibi fieri dicit.
¶ Tertio dicitur ecclesia. ut de ose. dist. s. c.
ecclesia. Que interpretat collectio seu
conuocatio. Ubi dicit archidiaconus qd
ideo dicitur conuocatio: quia continet
populum conuocatū a deo. Ubi autem
conueniebat populus iudeoz dicebat
et adhuc dicitur synagoga qd interpretat
congregatio: qd ad verba legis qd aspe-
rauerant et dura populus illeuelur grex
pecoz congregabatur. Sed in catholi-
cis adunatio dicitur ecclesia. i. conuo-
catio: vbi conuenit: qd amore spiritus
sancti ad vnā fidē et premiū futuri secu-
li vocatur. ¶ Quarto ecclesia dicitur ta-
bernaculum: quod est militare habita-
culum. Uñ David in ps. xli. Transibo
in locum tabernaculi admirabilis vsqz
ad domū dei. i. ab ecclesia militate vsqz
ad triūphantem. Quia em̄ militia est
vita hominis super terram: ideo ecclesia
vbi adunatur populus militās non ha-
bēs hic ciuitatē manentē: dicitur etiā apte
tabernaculū. ¶ Quinto ecclesia dicitur
domus dei. ut ps. Job. ii. et Aldat. xxi. c.
et de immu. eccle. c. decet domū dñi. lib.
vi. Unde. ii. Paral. vii. post cōstructionē
templi apparuit dñs Salomoni nocte
in tēplo et ait: Audiui orationē tuam: et
elegi locum istū mihi in locū sacrificij.

Si clausero celū et pluuiā nō fluxerit: et
mādaucero et pcepere locuste ut deu-
ret terram: et misero pestilentia in po-
pulū meū: conuersus autem populus meus
super quo inuocatū est nomen meum:
deprecatus me fuerit et exquisierit fas-
ciem meā et egerit penitentiā a vijs suis
pestimis: et ego exaudia de celo et propi-
tius ero peccatis eoz: et sanabo terram
eoz. Oculi quoqz mei erunt aperti: et
aures mee erecte ad orationē eius qui
in loco isto orauerit. Elegi em̄ et sanctis-
ficauī locū istū ut sit nomen meū ibi in
sempiternū: et permaneant oculi mei et
cor meū ibi cunctis diebus. Igitur cum
summa reuerentia quilibet in ecclesijs
adesse debet. Unde in prefato. c. decet
domū dñi. dicitur: Decet domū dñi san-
ctitudo. Decet: ut cuius in pace factus
est locus: eius cultus etiā sit cū debita
veneratione pacificus. Sit itaqz ad ec-
clesias humilis et deuotus ingressus.
Sit in eis quieta conuersatio: deo gra-
ta: insipientibus placida. et Aug. xlii.
d. c. in oratorio. inquit: In oratorio p-
ter orandi et psallendi cultum penitus
nihil agatur: ut nomini huic et opera
iugiter impensa concordent. Sed vbe
mundo a scādalis: quia hodie in dei tē-
plis nulla seruatur modestia: nulla ho-
nestas: nulla religio. Quinimo ibi abū-
dant risus: ioci: spectacula vana: et alia
q̄plura nefanda. O perniciose consue-
tudo: o detestabiles mores christianoz
maloz qui templa dei ita inhabitāt:
quasi essent vilissima lupanaria. ¶ Se-
cūda ratio quare dei tēpla sunt merito
veneranda est ppter vtilitatē. In illis
nanqz suscipimus spiritualia beneficia
Ibi recipimus sacramenta. Ibi sepe
linimur post mortem reseruantes corpora
ra vsqz ad generalem resurrectionem.
Propterea inq̄t psalmista. ps. xlvij. Su-
scipimus deus misericordiam tuam:
in medio templi tui. Vñc est qd eccle-
sia fundatur cum p̄ceminētia: quia
nullus eam edificare potest: nisi auro
ritate diocessani: qui debet ponere pri-
pp ii

De timore iudiciorum.

mariū lapidē: figere crucē: designare cy-
miteriū: et etiā petere dorē sufficiētē assi-
gnari: sine qua cōsecrari nō debet: vt pz
de cōse. di. f. c. nemo. r. c. placuit. In sup
ecclia cōsecrata nō debet reuerti ad se-
cularē habitationē: et pphanos vsus.
fir. q. iij. c. que semel. r. c. quoniā. r. xvij.
q. vlti. c. questi. r. ex de religiosis domi-
bus. c. ad hec. Tertia rō quare venerā-
da sunt dominica templa: dī exēplarita-
tis. Nō solū em̄ a sanctis docemur exem-
plo vt veneremur dominica tēpla: sed
offerūt se gentiliū exēpla qui suoz ido-
lorum tēpla diligētissime honorare stu-
derūt. Uñ Halerius li. f. rubrica de re-
ligione recitat qualiter Fabius qz que-
stiones audiuit in tēplo dictaturā am-
sit. Nam nulla melodia r nullus sonus
in tēplo esse debebat nisi p laude deo-
rum. Iterū in rubrica de neglecta reli-
gione eodē libro. f. narrat: q quidā no-
mine Flaccus cēsor existēs: a quodā tē-
plo qd erat in ciuitate calabrie: regulas
marmoreas fecit remoueri: r romam in
ppha domo fecit portari. Propter quā
causam demens fuit effectus. Insuper
duos filios perdidit. Qd factū postmo-
dum senatus reuēxit r emēdauit: regu-
las ad templū reportari iubēdo. Insuper
ibidē ponit q quidā posthumus notē:
a Scipione dū esset in asia: romani pro-
militū erario siue stipēdio fuit missus.
Qui dum in asia reuenteretur: proserpi-
ne templus expoliāuit thesauro. Qd vt
senatui fuit intimatū: statim per sena-
tum reuocat: et in carcere clausus fuit.
In quo detentus anteqz examinaretur
sua causa: crudeli morbo valde vtpote
demēs r furiosus obijt: deaqz proserpi-
na senatus edicto posthumi sibi confis-
catū thesaurū suūz reuoluit. Isti itaqz
suo mō mirā exhibere cōtēdebāt reuerē-
tiā tēplis falsoz deozū. Quāto magis
r nos reuerēter tractare debem⁹ tēpla
dei. Nāz r dñs iesus xps in nullo ita se-
uerus apparuit sicut dū in tēplo inue-
nit vendētes et emētes: quozum mēsas
euerit: proiecitqz pecunias et flagello

facto de funiculis eos eiecit a tēplo di-
cēs Esa. lvi. Domus mea domus oratio-
nis vocabitur: vos autē fecistis eam spe-
luncam latronum.

De secūdo honore deo debito in sacra-

rū personarū existimatione. Capm. ii.



Secūdus honor qui deo de-
betur cōsistit in sacraz per-
sonarū: scz sacerdotū existi-
matione. Est em̄ sacerdotū
dignitas excellētior qua-
cūqz dignitate tēporali. Qd pbare pos-
sumus tripliatē.

Primo ratione.

Secūdo auctoritate.

Tertio exēplo.

Primo ostēdimus q dignitas sacra-
dotalis excellit oēm dignitatē tēporalē
ratione que triplex esse potest.

Prima rō dī: significatiōis.

Secūda institutionis.

Tertia cōditionis.

Prima rō dī: significatiōis. Nā sacer-
dos fm̄ ysidor lib. vii. etymol. dī quasi
sacer dur: vel sacra dās. Ratio autē ista
duplicis interpretatiōis fm̄ Thomā in
iiij. dist. xxiij. q. f. ar. iij. q. iij. ad. f. est: qz
per ministeriū spūale sacerdos est mes-
sus inter deū r populū. Nā ipse diuina
nūciat r ministrat populo: r vota popu-
li offert deo. Dicif etiam sacerdos quasi
sacra dās. Sacra autē dare pōt aliquis
duobus modis. Vel auxiliādo: vel sa-
crāmēta dispēsandō. Primo modo qui
libet iustus inquantūz sacra sua merita
dat vel cōicat alijs auxiliādo interpō-
natur sacerdos. Secūdo modo nomen sa-
cerdotis est institutū: ad significandū
eum qui sacra dat in sacramētōz dispē-
satione. Et sic ille qui est in gradu didi-
cis constitutus dicitur sacerdos. Ob id
in scripturis sacerdotes nominantur ali-
quando dii: aliquādo angeli: vt dicitur
xj. q. f. c. sacerdotibus. Unde r ad iij. mō-
sen de eo qui ad iuramentū deducēdus
est dicitur: Applica illū ad deos: idest sa-
cerdotes. Et rursus scriptū est: Dñs nō
detrahēs: idest sacerdotibus, r prohibēs

ait Malach. ij. Labia sacerdotis custodiant scientiam: id est iusticiam: et legem requirant ex ore eius: quia angelus domini exercituum est. Quia ratio ostendens sacerdotales dignitates: de institutione. Nam sacerdos dotum precessit legem scriptam: quia in veteri testamento primus sacerdos qui iubente domino victimas obtulit. Abrahama: Iphiselech: sic per benedictionem. Demum per sacerdotem iubente domino regia potestas est ordinata. Abrahama: Regum. viij. dixit deus ad Samuelē sacerdotem. Audi vocem eorum: scilicet filiorum israel petentium regem et constitue super eos reges. Vincit est quod spiritualis autoritas terrenam potestatem habet instituere ut sit: et iudicare si bona non sit. Quod probatur per apostolum dicentem. i. ad Cor. vi. Nescitis quoniam angelos iudicabimus: quanto magis secularia? Et idem in. c. per venerabilem. et qui filij sint legitimi. et. ix. q. iii. c. nemo. et. c. aliorum. Quia Tertia ratio ostendens dignitatem sacerdotalem dicitur conditionis. Est enim sacerdotalis dignitas spiritualis: et ideo quanta spiritualis nobilior est corpore: tanto sacerdotalis dignitas nobilior est quamcunque dignitate temporalis. Sicut patet ex translatione episcopi electi. c. inter corporalia. Quia Secundo ostenditur dignitas sacerdotalis que excedit omnem dignitatem temporalem autoritatem. De sacerdotibus enim dicitur Esai. lxi. Vos sacerdotes domini vocabimini. Ministri domini dei nostri dicentur vobis. et. i. Petri ij. Vos estis genus electum: regale sacerdotum: gens sancta: populus acquisitio: noster. et. c. duo. scribitur. Aurum non tam preciosius est plumbo: quam regia potestate sit altior ordo sacerdotalis. Et eadem. d. c. quis dubitet. Quis dubitet sacerdotem christi regem et principem omniumque fidelium patres et magistros ceteros? Propter eam. vi. q. i. in. c. sacerdotes. dicitur: Sacerdotes qui proprio ore corpus domini conficiunt: ab omnibus sunt obediendi et timendi. et. ii. q. i. c. nulli. Dominum crucifigunt qui eum in suis sacerdotibus persequuntur. et. x. q. ii. c. absit. Antheus papa ait: Absit ut quicquam fini-

strum de his arbitremur: qui apostolico gradui succedentes christi corpus sacro ore conficiunt: per quos nos christiani sumus: qui claves regni celorum habentes ante iudicii diem iudicant. In veteri quoque lege habetur: Quicumque sacerdotibus non obtemperasset: aut extra castra positus lapidabatur a populo: aut gladio ceruice subiecta contemptum expiabat cruore. et. xvi. q. i. c. si clericatus. Tercio ait: Non est humilitatis mee neque mensure iudicare de ceteris: et de ministris ecclesie finistri quippiam dicere. Quia Tertio ostenditur dignitas sacerdotalis exemplo. Christianissimi enim imperatores sacerdotes honorare semper studuerunt. Sicut patet de Theodosio imperatore: de quo legitur in historia tripartita: quod cum apud Thessalonicam ciuitates quidam iudices fuissent lapidati. x. q. ii. c. cum apud thessalonicam indignatus Theodosius: omnes pariter iussit interire. Ubi septem milia sunt occisi: nullo precedente iudicio. Huiusmodi autem cladem plenam gemitibus audiens beatus Ambrosius cum princeps venisset Mediolanum: sollemniter in sacrum voluisset intrare templum: occurrit sanctissimus episcopus foris ad ianuam: et ingredientem his sermonibus a sacri liminis ingressu prohibuit. Nescis miser imperator perpetrare a te nescis quanta sit magnitudo: neque post causas tanti furoris mens tua molam presumptionis agnoscat? Sed forte recognitio nem peccati prohibet potestas imperij. Decet tamen ut vincat ratio potestate. Quibus igitur oculis aspicias communis domini templum? Quibus calcabis pedibus sanctum illius pavimentum? Quomodo manus extendes: de quibus adhuc sanguis stillat innoxius. Recede recede igitur: ne secundo peccato priores nequicias augere contendas. His sermonibus imperator obediens: erat enim diuinis eruditionibus enutritus et aperte. scilicet quod sunt propria sacerdotis: que regum gemas et desilens ad regalia remeavit. Eumque octo mensium transissent tempora: appropinquas

uit natiuitatis saluatoris nostri festiuitas. Imperator autē lamērationib⁹ assis-
dus in palatio residēs: cōtinuas lachry-
mas incessabiliter expandebat. Ingre-
ssus autē Rufinus tūc magister militum
et singularē apud principē fiduciam ha-
bens: et vidēs principē in lamērationi-
bus prostratū: accessit vt lachrymarum
causas inquireret. At ille vehementius
ingemiscens: et amarissime lachrymas
fundens: tu inquit Rufine ludis et mea
mala nō sentis. Ego autē lamētor et ge-
mo calamitatē meā: q̄ seruus quidē dei
et medicantibus aperta sunt tēpla dei.
At Rufinus ad Ambrosiū perrexit. Cui
Ambrosius ait: Impudētia canū imita-
tus es Rufine: tante videlz necis auto-
ritatē. Ego dico tibi: quā imperatorem
ingredi sacra limina prohibebo. Nec et
plurima Rufinus audiens imperatori
nūciauit votū antistitis. At imperator
in media tā platea pergo inq̄: vt iustas
in facie suscipiā cōtumelias. Cūq̄ ad sa-
cra limina peruenisset: in sacra quidem
basilicā non prēsumpsit intrare: sed ve-
niēs ad antistē supplicabat vt eius vin-
cula resolveret. Cui Ambrosius. Quam
penitentiā ostēdisti post tācas iniquita-
tes? Cui Theodosius. Tuum est docere:
meū nō suscipere. Cui Ambrosius inui-
xit: vt legē cōderet ne sententiā mortis
ferri posset animo irato: sed trāsacto tri-
ginta dierū numero. Qd et fecit. Sicq̄
cū lachrymis et deuotione templū tādē
ingressus est: in cūctis reuerenter se ha-
bēs erga sacerdotē Ambrosiū. Quid fe-
cit Constantinus: de quo ex rex. c. vii. di. c.
in scripturis. et c. constantinus. Quid re-
liqui oēs xpiani reges vel imperatores.
Omittamus oīa que reperere longū fo-
ret. Inspiciam⁹ dñm iesum xpm de quo
dicit Cyprianus. c. vii. dist. c. dñs. Dñs
noster iesus christus rex et iudex: et deus
noster vsq̄ ad passionis horaz seruauit
honorē pontificib⁹ et sacerdotib⁹. Nā cū
leprosus mūdasset dixit eidē. Vade ostē-
de te sacerdoti. Sacerdotē adhuc appel-
lās quē sciebat sacrilegū. Itē cū subdi-

tus passioni alapā accepisset nihil cōm-
meliose locutus est in personā pontificis
sed sic magis innocentia suā tutatus est
dicēs Jobā. xviij. Si male locutus sum
testimoniū perhibe de malo: si autē bene
cur me cedis? Nec igit ab eo humiliter
patiēter facta sunt: vt nos humilitatis
et patiētie exēpiū haberem⁹. Sed hodie
pleriq̄ de illis sunt: de quib⁹ dñs. i. q. i. c.
muli. Multi seculariū hoīm cū plus
cerdōrū vitā q̄ suā discutiūt: in magnū
cōtemptōnis diuinorū sacramentorum
crimē incurrunt. Magna enī trabe vul-
neratos oculos habētes eāq̄ negligē-
tes: festucā tenuē in alioz cōspiciūt ou-
lis. Quā dum in aute euellere festinant
in erroris foveā diabūtur.

¶ De tertio honore deo debito in sacra-
rū ceremoniarū obseruatōe. Capm. iij.

Ertius honor q̄ deo debetur
cōsistit in sacrarū ceremoniarū
obseruatione. Nā vt di-
cit Ezechiel. ij. q. i. lxxvii. Deū
et si nō rōne suarū nostrī etiā corpora-
liter reuereri debemus. Tū vt per corpo-
rales motus excitemus mentē nostram
tum vt deū fm vtrāq̄ naturā nostram
honoramus. Vñ Johānes Damascen⁹ in-
quit: Quia ex duplici natura compositi su-
mus. i. corporali et spūali: duplicem deo
honorē referre debemus. Consistit autē
hic honor in tribus.

Primo in capitis inclinatione.

Secundo in incuruatione.

Tertio in genuflectione.

¶ Primo cōsistit honor in capitis incli-
natione. Et sic statuit ecclesia: vt cū no-
minatur nomē iesus i ecclesia in missis:
et diuinis officiis: oēs reuerenter inclu-
nent caput. Vñ de immo. eccle. lib. vi. in
c. decet. dicitur: Cōueniētes in ecclesia no-
men illud qd est sup omne nomē: nomē
videlz dñi nostri iesu xpi exhibite re-
uerētie specialis atrollās et ita flectāt ge-
nua mentis qd vel capitis inclinatione
protestētur. ¶ Secundo consistit honor
dei in incuruatione. habet hunc vsū
ecclesia vt in diuinis officiis cum Glo-

De diuina charitate. Sermo I

ria patri et filio et spū sancto: decantat in fine psalmo: oēs corpus incuruant simul cū capite. ¶ Tertio cōstitit hic ho: not in genuflectione. Genuflectim? nāq: cū adoramus corpus xpī: in omnib? moribus huiusmodi profitētes nos subditos deo: qui est benedictus in secula seculorum. Amen.

¶ Explicitus est tractatus de timore iudiciorum dei.

¶ Tabula in sequentē tractatum.

De diuina charitate	Sermo. f.
De diuina charitate	Sermo. ii.
De diuina charitate	Sermo. iii.
De diuina charitate	Sermo. iiii.
De diuina charitate	Sermo. v.
De diuina charitate	Sermo. vi.
De diuina charitate	Sermo. vii.

¶ Incipit tractatus de diuina charitate: cōpilatus per reuerēdū sacre theologie doctore magistru Robertū de Licio ordinis minorū. In quo ostēdit cū omni veritate sacrosante scripture: qualiter de benedictus quātum in se est oibus peccatorib? offert indulgētiā et remissionem peccatorū: neminē excludens a salutis via cuius sunt sermonis septē.



Venite ad me

oēs qui laboratis et onerati estis: et ego reficiam vos. Verba sunt redēptoris nostri iesu xpī origina liter Mat. xj. Inestimabilē charitatem dei qua hoies diligit impugnat sepenumero hi qui a pctis desistere uolūt. Ipsi nāq: impio ac sacrilego ore suo asserunt optimū deū fore cām dānat: onis eorū: quasi nec hois merita in aliquo profint nec ipsa iniqua sua malicia valeat impurari. Hoc errore illi pleriq: audaciam in malo perseverādi suscipiūt: pniameq: negligūt delictorū suorū. Nihil inquit interest qualis qsq: sit siue bonus siue malus: cū de quosdam sic habeat odio

ut etiā post diuturnā in huiusmodi pmentia reprobet: quosdam aut diligit ut frequentata impietas sua antiquarag malicia ipsos nō phibeat saluos fieri. Cōtra hūmōi genus hoim acriter insistē dum esse celsi. Ad quorū cōfusionē dei creui in presenti tractatu de charitate dei ad hoies tā bonos qz malos copiosius differere. Ostēdā equidē q quātū est ex parte diuine clemētie nullus quātūcūq: sit scelestissimus ac flagitiosus expellit a salute: immo ut sic dicam oēs pctōres mūdi dulcissime blāde et amoro sissime inuitātur ut salui fiant: ut pz in verbis proponis in thēmate nro. Que verba et si a chusto clamante in templo dicta sint tū extēdūt ad quoslibet peccatores: qui sunt vel erunt vsq: ad cōsummationem seculi. Clamat itaq: dominus iesus christus ex abundantia charitatis sue: et dicit Venite ad me et. Abi pro instructione nostra notare possumus septem ignitas flammās de diuina charitate erga miseros igrotatosq: peccatores.

Prima d: facilitas: cū dicit: Venite.

Secūda d: suauitas: cum dicit: ad me.

Tertia d: generalitas: cū dicit: oēs.

Quarta d: multiplicitas: cum dicit: qui laboratis.

Quinta dicitur grauitas: cū subiungit: et onerati estis.

Sexta d: piositas: cū subdit: et ego, Septima dicitur gratiositas: cū concludit: reficiā vos.

Et cū singulas has flammās difficile sit in vno sermone explicare dicem? de ipsis in septē sermonibus bene distinctis. In hoc dō primo primam suscipiamus elucidare flammā que d: facilitas. Cuius sensus est: q deus omps neminem violētar neq: cogit ut salu? aut reprob? fiat et cū omnes sint liberi facillime possunt saluari. Que veritas sub triplici cōclusionē declaratur.

Prima dicitur volūtatis.

Secūda dicitur gratiositatis.

Tertia dicitur exēplaritatis.

pp iiii